

Egy Moldvában titokban magyarul tanító levele

KEDVES BARÁTAIM!

Letelt az első hónapom, három napra hazajöttem pecsételtetni a határon, mert be kell tartanom a harmincnapos határidőt.

Röviden beszámolok életemről és a gyerekekről:

Minden rendben halad abban az elhagyatott üres házban, amit bérlünk, és ahol lakom és tanítok, és ahol – hála a kiszórt nagy mennyiségű méregnek – már egyre kevesebb az egér. Ezek a mezőről húzódnak be a hideg elől. Mindenütt rengeteg van belőlük, a vályogfalban remekül élnek. A szaguk rettenetes, a huszonöt egérlyukat betonnal dugaszolom, de a háznak nincs beton alja, így a legkülönbözőbb helyen bukkannak elő a gyorsan surranó apróságok, és emiatt őszül a hajam.

Mivel a pénzünk késett, az összes tanár a legkülönbözőbb falvakban a saját, megtakarított „vagyonkájából” él, ezt teszem én is, élelemre keveset költök – ez itt most remek fogyókúra – naponta megiszom 2 dl gyorslevest, melegén. Vettem egy elektromos forralólapot, ennek segítségével főzöm leveseimet, kávéimat, mosok és mosdom.

Fűtés még nincs, mert nincs tűzifám – pénzhány – a helyiek meg szegények, hitelbe tőlük nem kérhetek semmit. Időnként az ágyba bújok a hideg elől: csak egyrétegű ablakai vannak ennek a 40 éves háznak – három helyen az sincs – fóliával foltoztam be a csorba ablakokat. A ház különben gyorsan beázik, majd meg kell tanítani a cserepest helyesen rakni a lapokat.

Rengeteget írok, meg tanulok a szabadidőmben, nyelvet, és persze szakmai dolgokkal foglalkozom, és mászkálok a faluban, beszélgetek az emberekkel.

Itt még az őszi betakarítás folyik, de 6 napja ömlik az eső, iszonyatos a sár, azonban gumicsizmám remekül állja az itteni ragadós talaj ölelését.

Az egész életem várakozás, várakozás a délután 3 órára, mikor megjelennek kis vendégeim, apró emberkéek csizmásan. Gyakran már fél háromkor a kapu előtt várakoznak. Sok körjátékot játszom velük, nagy sikere van a mondókáknak. Fut-robog a kicsi kocsi.... Valóságos törzsi táncot lejtünk erre, gyorsuló ütemben! Már éneklük a

Boldogasszony anyánk-at, meg a csíksomlyói Mária-himnuszt és a népdalokat. Ismerkednek a magyar írással, füzeteket kaptam Attilától, aki meglátogatott, és a gyerekek ezekbe írnak szavakat, egyszerű kis mondatokat, szuszogva, de csak állva, mert a ház teljesen üres, kivéve az én kétfelől támlás kicsi ágyamat, ami tíz centivel rövidebb, mint én. Reggelente húsz percet tornázom, hogy kiegyenesedjek.

Természetesen az „írásokban” még rengeteg hiba van, de kezdik megszokni a magyar betűket. Egyelőre tizenhat tanítványom van, de télen több lesz, mert a 16–18 évesek közül is toborzok.

Készül a falusi asztalos műhelyében asztal és pad a gyerekek számára, három darab, egy HOSSZÚ ÁGY, így bizakodva várom a jövőt.

A „tanterem” 16 négyzetméter, de – mint írtam volt – még többnyire kihasználatlan, a szabadban, az udvaron vagyunk háromtól ötig. A „hivatalosok” még nem tudnak rólam, és ez a fő!

A gyerekek: 7–13 év közöttiek, fiúk-lányok, és nagyon kiéhezettek a szeretetre. Sokat beszélgetek velük, hintáztatom őket, kezelem az ótvarukat, és meséket mondok nekik. Ismerik már a János vitézt, magyar népmeséket, az indián háborúk hiteles történetét, Attila királyt, Hunort és Magort. Az utóbbi időben magyar klasszikus népballadákat tanulunk és játszunk el: tehetséges Kőműves Kelemenek, jajgató kisfiúk és remekül szétdőlő gyerek-várfalak váltják egymást, és alakulnak át Molnár Annává, a Három árvává és így tovább...

Senki ne keressen, ne zavarjon és ne fecsegen rólunk, majd időnként és adok így – közös levél útján hírt magunkról. Este 8 óra után sikerül rádión fogni a Kossuth adót, hallgatom és ez boldogít.

Nehéz, nem könnyű, de erre számítottam, és – irigyelhettek!

Ölelek mindenkit